

Üzenetek Mózes harmadik könyvéből

2021. február

Február 5. péntek

Az Úr szól
(3Móz 1,1-17)

A mai nappal Mózes harmadik könyvének olvasását kezdjük meg, általa visszatérünk a pusztába, a kivonulás időszakához. Izráel népét felhozta az Úr Egyiptomból, a Sínai-hegynél megálltak, és az Úr kijelentette számukra a Vele való kapcsolat szabályait. Elmondta nekik, hogyan mutassanak be különféle áldozatokat. Az Ószövetségben fontos szerepe van az áldozatnak, mivel a nép bűnös, így csak elégtétel által mehetnek az Úr színe elé. Bűnös életüket rendezni kell Istennel, és ennek módja az áldozat.

Azonban nem Izráel fiai találják ezt ki, nem ők határozzák meg az áldozatok rendjét, hanem szabadító Istenük. Ő mondja meg, mit és hogyan kell bemutatni áldozatként. Tehát nem Mózes adja ezeket a törvényeket, hanem ő is csak átveszi az Úrtól. Minden úgy kezdődik, hogy Isten szólítja Mózeset. Minden úgy kezdődik, hogy Isten szól – minden Vele és Tőle indul, az életünkben is. Mózes megszólítható. En megszólítható vagyok-e? Most is, amikor olvasom a napi Igét, meg tud-e szólítani az Úr? Vagy csak nagy sietve elolvasom, hogy letudjam, és rohanok tovább? Legyünk csöndben, és hagyjuk szólni Urunkat, mert szükségünk van szavára, tanácsaira.

Néhány gondolat az áldozatokkal kapcsolatban, ami számomra is fontos üzenet: az áldozati állatok épek, hibátlanok legyenek. Az áldozatbemutatás nem a beteg, az értéktelen leselejtezése. Mindig azt vigyük mi is az Úr elé, azt adjuk, ami jó, amit mi is szívesen megtartanánk és használnánk. Ne selejtezés szempontjából adakozzunk.

A marha fejére rá kellett tenni az áldozatbemutatónak a kezét, ezzel mintegy ráhelyezte bűneit az állatra. Az állat pedig átvette azokat, és így helyettesítés történt. Az állat halt meg az áldozatot bemutató helyett, így ő tovább élhetett, mégpedig tiszta lappal. Ma már nem kell áldozatot bemutatni, mert Urunk bemutatta azt, Ő is magára vette bűneinket, és így helyettünk halt meg a kereszten. Ragyogjon fel előttünk Isten kegyelme, helyezük minden vétünkét Őreára, és éljük át, hogy Jézus halála által szabadok lehetünk. A vér fontos, mert nélküle nincs bűnbocsánat. Jézus vére hullott azért, hogy a mi bűneink megbocsáttassanak. Azért halt meg és hullatta véréát az Úr, hogy mi életet nyerjünk, és ezt az új, megkegyelmezett életet Neki szenteljük. Soha ne feledjük: sokba kerültünk az Úrnak. Dicsérjük Őt mindenkor teljes szívből.

Az élet problémáival harcolva, terheink alatt roskadozva se feledjük, hogy nem vagyunk egyedül. Az Úr elérhető, ma is szól, és odamehetünk Hozzá. A keresztt most is megtalálható, le lehet borulni előtte, és minden terhünket Őreára vethetjük. Mert a kereszthez nemcsak a megtérésünk, hanem minden nap odajárulhatunk. Ott hullik le vállainkról a bűn csomagja, és ott szabadulhatunk fel egy új, Jézust dicsőítő életre. Amikor a teher leomlik, nélküle mehetünk tovább, nem a gondok gyötörnek, hanem a kegyelem vezet. A keresztnél érthetjük meg életünket, ott ragyoghat fel igazi értéke számunkra. A kereszttövén teljes megújulás vár ránk.

Február 6. szombat

Hála az Úrnak

(3Móz 2,1-16)

Mai Igénk arról beszél, hogy ha valaki az Úrnak akar áldozni, hogyan tegye azt. Ki kell emelni azt, hogy az Úrnak akar áldozni, tehát Izráel Istenének ad hálát az életéért és minden ajándékáért. Az ételáldozatok Isten megtapasztalt gondoskodásáért adnak hálát. Neki köszönhetik, hogy van mit bemutatni, hiszen megáldotta kezük munkáját. Mi már áldozatot nem mutatunk be, mert az Úr bemutatva helyettünk és érettünk. Azonban mi is kifejezhetjük hálánkat Istennek. De megtesszük-e? Ha igen, Neki szólnak-e ajándékaink, vagy magunkat emeljük ki és magunkra igyekszünk felhívni a figyelmet? Milyen jó is, ha felismerjük, életünk minden java Tőle származik, nem a mi erőnkön, ügyességünkön, képességünkön múlik az előrehaladás, hanem Isten áldásán. Ezért menjünk Hozzá hálaadással, és adjuk Neki életünket, hiszen legjobban akkor tudjuk megköszönni minden áldását, ha Rábízzuk magunkat.

Az ételáldozatok önkéntesek, a szív hálájából fakadnak, ezért kedves illatú áldozat. Pál apostol arról tesz bizonyosságot, hogy a tanítványok élete Krisztus jó illata, tehát az életünk lehet kedves illat az Úr előtt. De vajon az-e? Dicsőítik-e Urunkat a mindennapjaink? Minden nappal lehetőséget kapunk arra, hogy Neki éljünk, vagyis, hogy mindenben Őt keressük, és Ő legyen életünk lényege. Mert igazi hála akkor fakad lényünkől, ha megismerjük igazán Istent, és szívből hálásak vagyunk azért, Aki. Mert Isten is azt akarja, hogy Önmagáért szeressük, ne ajándékaiért. Tudjuk-e azt mondani: szeretlek, Uram, és hálás vagyok, hogy ismerhetlek, akkor is, ha nincs semmim, ha rosszul állnak a dolgaim, ha betegség gyötör? Vagy csak akkor vagyunk hálásak, ha minden vágyunk teljesül, ha felgyógyulunk, ha minden sikerül? Akkor tulajdonképpen nem is az Urat szeretjük, csak a kellemes életet. Mert legtöbbször csak gondtalan életre vágyunk. És ha nem kapjuk meg, elfordulunk Istentől. Az a csodálatos, amikor valóban átéljük, hogy elég az Úr Jézussal való élő kapcsolat. Ha tudok Neki örülni, és ebből a kapcsolatból békeség és boldogság fakad.

Fontos még a só szerepére figyelni. A só ízt ad az ételnek, és konzervál is. Ezért az ételáldozatba is szükséges a só. Ez a só Jézus lény, Tőle kap ízt az életünk. Amennyiben szívünkbe hívjuk, és engedjük hatni, átjárja az életünket, és tapasztalhatóan mások leszünk. Ízesebbé válnak mindennapjaink, mint eddig voltak. Mondhatnánk, fogyaszthatóvá válik az életünk, a hitünk. Mert legyünk őszinték, ma sokan úgy ítélik meg a keresztyének életét, hogy fogyaszthatatlan, és nem kérnek belőle. Kérjük Urunkat, tegye áldássá az Igét általunk, hogy környezetünk is vágyakozzék a krisztusi élet után. Fedezzék fel minket látva, hogy a keresztyén élet a legfogyaszthatóbb, a leginkább embernek való.

Február 7. vasárnap

A legjobbat az Úrnak

(3Móz 3,1-17)

A különféle áldozatok bemutatásáról olvasunk. Miért? Mert Isten rendelte el ószövetségi népe számára őket. Azért is, mert az ember bűnös és Isten elé csak úgy állhat, ha ezt rendezi. És ezt csak áldozattal lehet. Valamit fel kell áldozni magam helyett. Ebben benne van, nekem magamnak kellenem meghalnom, de Isten könyörületes, irgalmas és megengedi, hogy kiváltsam magam. Mély hálaadással tartozunk Urunknak, hogy ezt a kiváltságot magára vállalta. Azért lett emberré, hogy a keresztesen Jézus halála által kifizesse minden adósságunkat. Hit által nyerhetek az Ő érdeméért bűnbocsánatot és örök életet. Dicsérjük és magasztaljuk mindezt Urunkat. Nem kell már áldozatokat vinnünk, és ilyen véres feladatot ellátni, de rendítsen meg, hogy ezt az Úr saját élete odaáldozásával

megtette. Így mentett meg engem. Nem riadt vissza ettől a véres tettől, és mindezt értem vitte végbe.

Az áldozatbemutatás rendszerességre szoktat. Az áldozatbemutató ember rendszeresen odaáll az élő Isten elé. Jelzi ez, hogy nekünk is állandóan szükségünk van Rá. A hívó élet nem néha-néha való látogatást jelent, hanem állandó kapcsolatot, megjelenést az Úr előtt. Az áldozat bemutatása idő és pénzigényes. Nem lehet elsietni. Idő, amíg megfelelően előkészítik az áldozati állatot, majd bemutatják az Úrnak. És ezt meg kell várni. Azt jelenti ez, várok az Úr jelenlétére, várom az Urat. Mert nemcsak visszavárjuk Őt, hanem minden csendességben, igehallgatásban, istentiszteleti cselekményben, Őt várjuk. Nélküle üres az istentisztelet Bármilyen szép dolgok elhangozhatnak, de ha Ő nem jelenik meg, ha a jelenléte nincs ott, akkor üres marad az alkalom, a szívünk. Jézus jelenléte nélkül üres és hiábavaló az istentiszteletünk.

Az áldozatbemutatás anyagi áldozattal is jár. Vagy meg kell vásárolni az állatot, vagy a legszebbet elvinni az Úrnak. A legkedvesebb a legszebb bárányt, nem értékesítette az adott személy, hanem Istennek adta. Ezzel lemondott szép haszonról. Oda tudom én a legértékesebbet, a legszebbet, a legjobbat adni az Úrnak? Hányszor megkísért a szívem, és csak a hitványat, vagy a legkevesebbet adom, mondván, Istennek az is jó lesz.

Az ige világosan a szívünkre helyezi, hibátlant áldozzon. Az életem legszebb részét adjam az Úrnak. Napom legfrissebb pillanatait, vagyis kezdjem Vele a napot. Ha így cselekszem, belső megújulásom megyek keresztül. Mert a Vele töltött időre, a csendességre, nem Istennek, hanem nekem van szükségem. Ha Elé borulok, megjutalmaz jelenlétével, a belőle fakadó békeséggel, a kegyelem erőforrásaival.

Február 8. hétfő

Madárfigyelés (3Móz 4,1-35)

Talán nem értjük, miért kell olvasnunk ezekről az áldozati formákról, és az is lehet, hogy vannak, akik most egy darabig nem olvassák az ószövetségi napi részt. Nem, mert minek, nem értjük, nem kapunk belőle semmit. Másoknak az is lehet, hogy visszataszító, állatokat azért levágni, hogy bemutassák Istennek áldozatul. Azonban azt jó meglátnunk, hogy az áldozatbemutatásra a népnek van szüksége, és nem Istennek. Először is, ez összeköt az Úrral. Odaáll az ember Isten elé, és az áldozat bemutatása közben megépül a meghibásodott vonal. Hányszor elromlik a vonal, nem találjuk az Úrral való kapcsolatot, nem értjük az ígét, mintha minden hallgatna. Az áldozat bemutatásakor azonban nem lehet sietni, mert gyakran azért szakad meg a kapcsolat, mert rohanunk, kevés időt szánunk az Úrra. Ilyenkor azonban hosszabb ideig ottmarad az ember az oltár előtt, elcsendesedve magába tekint, lerakja vétkeit, és átéli a megtisztulást, felszabadulást. Mindezt az Úr Jézussal való rendszeres és mély találkozásokban élhetjük át. Egy teológus írta, hogy az imádkozás olyan, mint a madárfigyelés, ki kell várni, hogy jöjjön az a madár. Nem is egyszerű madarat lencsevégre kapni. Sok időt kell rászánni, és így van ez az Úrral való kapcsolattal is. Várni és figyelni, teljes csendben ráhangolódni, és akkor megjelenik az Úr. Mert erre van szükség, a Vele való találkozásra.

Az áldozat bemutatásakor átvállalás történik, és ez a lényeg benne. Az állat átvállalja a bűneimet, amikért nekem kellene az életemmel megfizetni. Ezért teszi az áldozat bemutatója a kezét az állat fejére. Átadja a bűneit, és ő ezáltal felszabadul. Enélkül az aktus nélkül nem volna az egésznek jelentősége. Csak akkor rendeződik az életünk, és tapasztalunk felszabadulást, ha ez az átadás megtörténik. Az Úr Jézus is azért jött, hogy magára vegye a mi bűneinket. Keresztelő János arról beszélt, hogy Ő az Isten Báránya, aki magára veszi bűneinket.

Az igazi, teljes értékű rendezés mindig az, hogy átadom az Úrnak bűneimet, és Ő felszegezi azt a keresztfára. Enélkül minden marad a régiben, magunk cipeljük rendezetlen dolgainkat, és ezek le-

húznak. Kapcsolataink is akkor gyógyulnak, ha a kereszt tövében lerakjuk mindazt, ami a múltunkat terheli. Igazi felszabadulás az őszinte és mély bűnbánatból fakad. Ahol van bűnbánat, ott a bűnbocsánat is megjelenik.

Akkor bocsánatot nyer – aki hittel jön az Úr Jézushoz, és föltekint a Golgotára, lerakja vétkeit, az bűnbocsánatot nyer. Miért? Jézusért. Az Ő áldozata tökéletes és elégséges. Az áldozatbemutatás vagy a bűnbánat nem formalitás. Nem egy szép szokás, vagy csak egy pszichológiai technika, hanem valóságos rendezés. Hogyan? Jézus által. Ő kifizette az adósságunkat, és Isten ezt elfogadta. Ha elmondjuk, letesszük minden terhünket, Ő megbocsát. A tenger mélyére veti a bűneinket, minden bűnünket, és nincs többé. Ezért lehet újat kezdeni, a múlt el van törölve, nincs, ami lehúzna, gátolna, de van megbocsátás és általa belső, lelki felszabadulás.

Február 9. kedd

Lehull a teher

(3Móz 5,1-13)

Mennyi mindennek nem tulajdonítunk jelentőséget, nem is tudtam róla, nem is gondoltam komolyan, nem is vettem észre, és megyünk tovább, mintha minden rendben lenne. Azonban kiderül, hogy a bűn működik, bennünk van, és gyakran észrevétlenül fertőzi szívünket. Úgy terjed, mint a vírus, nem látjuk, észre sem vesszük, mégis megbetegít, kifejti hatását. Hányszor észre sem vesszük, amint hozzáérünk egy poros tárgyhoz, és már ott is hagyja a nyomát a ruhánkon. Ez a világ is így fertőz meg, észre sem vesszük, de befészkel magát a szívünkbe, gondolatainkba egy gondolat, egy kívánság. Ezért szükséges mindenkor az Úr elé állnunk, az Ő Lénye világosságában látjuk meg ezeket a bűnöket is. A csöndben, az ige fénye mellett rádöbbenünk arra, hogy nemcsak a bűn fertőzése van jelen, hanem Isten kegyelme is.

Ilyen hatalmas és csodálatos az Úr. Nem engedi, hogy leterhelődjünk, hanem elkészíti a szabaddulást, a megtisztulás lehetőségét. Elkészítette a lélek fürdőjét, amiben megtisztulhatunk. Nem szükséges szennyezettten élni, szabad és lehet tisztálkodni. Kitöltötte ránk a Szentlelket, Aki által újjászülő és megújító fürdőben részesülünk. Isten Szentlelke végzi el az életünk megtisztítását. Mert tisztálkodásra mindennap szükségünk van. És ha élünk az igével, átéljük a belső megtisztulást. A napi csendesség lényünk karbantartása.

Az Úr mindenre odafigyel. Ha valaki nem tud kecskét vagy galambot bemutatni, elég, ha egytized véka finomlisztet visz. Isten ad mindenkinek lehetőséget a bűnbocsánatra, az újrakezdesre. Nem lehet akadály a társadalmi vagy az anyagi helyzetünk. Magára vállalja a költségeket. Mi pedig már tudjuk, hogy semmit nem kér tőlünk, nem kell semmivel sem fizetni, eleget tenni, hiszen úgy sem tudunk. Mindent kifizetett az Úr Jézus a kereszten. Így azután ingyen kegyelemből nyerhetjük el a bűnbocsánatot, az örök életet. Egyedül bűneink meglátására és az Ő nevének a segítségül hívására van szükség. Jöjjünk bátran, hiszen hívogat is az Úr. Jöjjetek énhozzám, és ez nem liturgiai szöveg, nem kegyes formula. Így is gondolja, őszintén hív, és valóban várja is, hogy menjünk, úgy, amint vagyunk. Csak jönni kell, és lehull a teher, megtisztul a szív. Még ha skarlátpirosak volnának is bűneink, fehérek lehetünk, mint a hó.

A pap szerzi az engesztelést, és ez az Úr Jézus Krisztusra mutat. Ő a mi főpapunk, aki tökéletes áldozatával, vére által engesztelést szerzett. Nincs más, csakis Ő, Aki engesztelést tud szerezni. Ő büntelen volt, és ezért az Ő áldozata tökéletes. Áldott legyen az Úr, hogy mindezt vállalta, mert szeret. Elég csak Őt keresni, és átadni Neki mindazt, ami bennünk van. Ő magára veszi, és így nem minket szaggat szét a bűn, a különféle lelki terhek csapata, hanem egyedül Őt. Jézus által élhetünk felszabadulva, megbékélve. Amit semmilyen kezelés nem képes megadni, azt az Úr elvégzi bennünk. Szava ma is ír és gyógyító erő.

Február 10. szerda

Volt, nincs

(3Móz 5,14-26)

A Szentírás arra alapoz, hogy bizony, Isten népe vétkezik. Lehet, hogy nem szándékosan, de sok minden bekerülhet az életébe. Még az adományok kezelésével is adódhat probléma, azonban Isten ad lehetőséget a rendezésre. A Biblia nem arról beszél, hogy a hívő nem vétkezik, hanem rámutat: jóvá lehet tenni a vétket. Hogyan? Először is az ige alapján meglátom, hogy hűtlen voltam az Úr dolgaiban, és megbánom. Azt követően pedig rendezem. Zákeus is ezt élte át és valósította meg az Úr Jézussal való találkozás után. Jézus lehívta őt a fáról, majd megszállt nála, és ebben a találkozásban új emberré lett ez a fővámszedő. Megbocsáttattak a bűnei, és ő hálából rendezte anyagi dolgait. Négyszeresét fizette vissza a károsultaknak, mindazt, amivel megkárosította őket. Az Úr minden bűnösnek megadja a rendezés lehetőségét. Ez azt jelenti, hogy előbb Vele, majd embertársunkkal, azzal rendezzük, akit megkárosítottunk. A sorrend fontos, mert magunktól ez nem megy, csakis úgy, ha az Úr munkálkodik a szívünkben.

Azonban azt jelzi az ige, hogy mi adjuk meg a lehetőséget a másik számára a rendezésre. Aki átéli Isten megbocsátását, részesül adóssága elengedésében, annak már kötelességévé válik az elengedés. Mert, ahogy velem bánt az Úr, úgy bánok én is a másikkal. Mindez a bűnbocsánat öröméből fakad.

Azt is jó látni, hogy Isten gondol a tudunkon kívüli vétkekre is. Arra is van bocsánat. Mindez azt jelzi, hogy szabad mindenről beszélni, fel lehet tárni szívünk titkait. Nem az eltitkolás, az elhallgatás segít, hanem az őszinte bűnbánat. Jó, hogy az Úrral meg lehet beszélni dolgainkat. Ő nem küld el.

Ami még lényeges: a bocsánat a pap engesztelő áldozatáért van. És ezt az áldozatot az Úr Jézus végezte el. Az Ő áldozata tökéletes, amit megvallunk Neki, az meg van bocsátva. Minden adósság el van törölve. Úgy törli el Jézusért a bűnt Isten, ahogyan a felleget. Volt, nincs.

Február 11. csütörtök

Komolyan vett Biblia

(3Móz 6,1-23)

Újra szólt az Úr Mózeshez, és újra szól hozzánk. Azért nyitjuk ki reggel a Bibliánkat, mert hiszünk, az Úr szól hozzánk rajta keresztül. Úgy ülünk az Ige mellé, hogy várjuk, ma is lesz szava Urunknak, igen, Neki minden nap van mondanivalója, van üzenete, ami által formál, sőt, van napi parancsa számunkra. Azt szeretné, ha szava vezetne, ha mindig minden döntésünket és lépésünket szava irányítaná. Azért szól, hogy általa vezessen az élet útján. Tudja, hogy könnyű eltévednünk, annyi minden megtéveszt, hiszen a világ tele van szép szavakkal, propaganda- és reklámszövegekkel – ha ezekre hallgatunk, becsapódunk. Jézus soha nem csap be, Ő nem belőlünk akar élni, hanem értünk élt, és értünk adta életét. Az Úr nem kampánybeszédet tartott, nem arra figyelt, hogy azt mondja, amit hallani szeretnének az emberek, nem a szavazatokra koncentrált, hanem az élet beszédét tárta elénk. Aki komolyan veszi Jézus tanítását, egész életét, az életre jut, mert „több az élet az eledelnél és a test az öltözetnél” (Mt 6,25). Lássuk meg az Úr szavának lényegét, és vegyük komolyan: több az élet annál, mint aminek mi tartjuk. Bárcsak fölismernénk és megragadnánk ezt a többlétet! Ez a több pedig Ő maga, Ő az életünk többléte, mert Ő az élet. Ha ezt felismerjük, békesség árad a szívünkbe és normalizálódni fognak kapcsolataink is.

Többször is olvassuk Mózes harmadik könyvében: ha vétkezik valaki, ezt és ezt kell csinálnia, hogy jóvátegye a vétkét. Ilyenkor mindig megjelenik szemeink előtt a vétkező másik ember, látjuk, amint elrendezi, ha lehet, felebarátjával a dolgokat, majd a törvény szerint bemutatja az áldozatot. De szoktunk-e arra gondolni, hogy az a valaki én vagyok? Igen, én vagyok, vagy én is lehetek az, aki vétkezik, aki megkárosítja felebarátját. Nem találtunk még elveszett holmit, amit aztán megtartottunk, úgy, hogy nem is kerestük a tulajdonosát? Nem maradt még nálunk ránk bízott vagy kölcsönkért tárgy? Vagy nem fordult még elő, hogy megkárosítottunk valakit, mert többet kértünk tőle, mint amit az áru ért, vagy nem jól adtunk vissza? Ha minket ér kár, azonnal reklamálunk, szóvá tesszük, ha megkárosítottak, és igyekszünk visszakapni azt, ami nekünk jár. De amivel mi tartozunk, igyekszünk-e rendezni, mert az Úr azt kéri tőlünk, ha felismerjük színe előtt, hogy megkárosítottunk valakit, azt rendezzük.

Csodálatos példa előttünk Zákheus, aki Jézussal találkozáskor más emberré lett. Az Úr lényébe tekintve rádöbben, hogy sokakat megkárosított vámszedőként, de most nem akarja magát kimagyarázni, hanem azonnal rendez, akikkel lehet, a rendezni valókat. Négyszeresét adja vissza a károsultaknak, majd vagyona felét a szegényeknek adja. Kövessük mi is e megtért vámszedő példáját, és ha az Úr megmutatja adósságunkat, rendezetlenségeinket, igyekezzünk azt rendezni!

Február 12. péntek

Isten, szent

(3Móz 7,1-21)

Az Úr meghatározza az áldozatok bemutatásának rendjét, elmondja azt is, miként bánjanak azokkal, ami marad. Még másnap is elfogyasztható a békeáldozatból való maradék, de harmadnap már el kell égetni. Fontos, hogy ami marad, azt meg kell becsülniük. Nincs tékozlás, de harmadnap már nem fogyasztható. Isten odafigyel a higiéniai dolgokra is. Nem akarja, hogy az áldozatból maradt, étkezésre szánt étel betegséget okozzon.

Isten bőségesen ad az övéinek, nem mértékhez szabja a kegyelmet és a lelket. Élhetünk ma is vele és belőle. Azért adja, hogy kegyelemből éljük a nap minden pillanatát, és a Szentlélek erejével végezzük feladatainkat. Az ötezer ember megvendégléséhez milyen kevés étel elég volt egy hatalmas tömegnek. Az Úr Jézus az élet kenyere, sokak életét megalgítja. Ő elég mindenre. Ott is volt maradék, és az Úr rendelkezett, hogy szedjék össze, mert az jó lesz majd másnap. A maradékból is lehet táplálkozni, talán arra is utal ez, hogy ne hagyjuk el az ígét, vigyük magunkkal, olvassuk mindig, és gondolkodjunk róla. Magunkkal vihetjük azt a néhány gondolatot, amit bibliaolvasáskor kapunk. Engedhetjük, hogy átjárjon, és amikor kérdéseink támadnak, elővehetjük.

Isten szent, nem mindegy, hogyan viszonyulunk Hozzá, miként bánunk a dolgaival. A mi szentségünk Krisztusban van, azonban nem mindegy, milyen szívvel keressük Őt, vagy milyen szívvel, milyen hozzáállással élünk a szent jegyekkel. Ott van-e a szívemben a hála Isten szeretetéért? Úgy veszem-e kézbe az ígét vagy a megtört kenyeret és a kelyhet, hogy látom, mi történt értem? Hányszor nem szenteljük meg az Urat a szívünkben, úgy megyünk az alkalomra, hogy nem gondolunk arra, hogy Isten elé fogunk állni. Ott van-e mindig a szívemben: nagy kegyelem, hogy Isten szóra méltóztat, vár, akar velem beszélni? Mert ez nem természetes. A Tőle elfordult embert nem veti el magától, várja, hogy elhalmozhasson kegyelmével, szeretetével. A tékozló fiút, amikor bűnbánattal hazaért, nagy meglepetésére nem a cselédszoba várta, hanem beléphetett a házba, és ismét fiú lett. Az Úr Jézusért Isten gyermekei lehetünk, ez kiváltság.

A hálaáldozat törvényéről is olvasunk, ez összefüggésben van a bűnbocsánattal. Aki átéli, hogy bűne megbocsátott, az hálás, és ezt ki is fejezi. A bűnös asszony történetében olvassuk, amikor Jézus elmondja Simon farizeusnak, hogy akinek sok bűne bocsátott meg, az nagyon szeret. Látjuk-e, hogy sok bocsátott meg nekünk? És kifejezzük-e hálánkat a bocsánatért?

Február 13. szombat

Hit által

(3Móz 7,22-38)

Az áldozatokat Isten rendelte el, Ő adta az ezekről szóló törvényeket Mózesnek a Sínai-hegyen. Tehát nem Mózesről indulnak ezek. Isten adta, mert ezekre szüksége volt Izráelnek. Az áldozati törvények nem az idegesítésükre születtek, hanem azért, mert Istennek ezzel célja volt.

Mi is az áldozatok célja? Rádöbentí az embert bűnös állapotára. Helyünkön tart, és érezteti, hogy mennyire nem tudjuk egyedül megoldani a dolgainkat. Segítségre, Istenre van szükségünk. Az áldozatok olvasása is aláztatra int. Elmondja, bűnös ember vagyok, Isten haragja alatt élek, de beszél megoldásról is. Az áldozatbemutatásakor egy állat hal meg, ő veszi magára bűneinket, halála azt jelenti, én élve maradok. Az áldozati állat az ember helyett hal meg. Ugyanúgy, ahogyan Egyiptomban a bárány meghalt az elsőszülöttek helyett. Ahol a vér megjelent az ajtófélfán, ott élve maradt az elsőszülött. Ott nem járt halál, nem volt sírás és gyász.

Az ószövetségi törvények Jézusra mutatnak, elmondják, hogy nekünk is szükségünk van segítségre, mert egyedül nem megy. Egyikünk sem képes rendbehozni az életét. Annyira belénk ivódott a bűn, és megrontotta a természetünket, hogy képtelenek vagyunk ezen változtatni. Az engedetlenség elszakított az Úrtól, magunkban nem tudunk visszatálcálni, nincs lehetőségünk rendezni adósságunkat. Isten Jézust küldte el, Ő az Isten Báránya, Aki magára veszi bűneinket, és a kereszten meghalt, hogy mi élhessünk. Mindent odaadott, hogy megmentesen. Bárcsak meglátnánk, mennyire nem tudunk magunk egyenesbe jönni. Bármilyen területen tapasztaljuk is a romlottságot, a bűn jelenlétét, van megoldás, és ez Jézus. Ő tud rajtunk segíteni. Nincs olyan ember, akinek az életét ne volna képes helyreállítani.

Hogyan megy ez? Hit által. Egyedül hit által működik Isten munkája. Ha hiszem, hogy Neki van hatalma az életem felett, és feltekintek Rá, ahogyan a pusztában Izráel népe is tette, meggyógyulok. Talán nehéz elfogadni, hogy csak ennyi, felnézek hittal Jézusra, és megváltozik az életem. Pedig így van. Jézus vére a hatószer a bűn ellen, és ha hittal segítségül hívom, Ő új étellel ajándékoz meg. A régi életem megfeszül a kereszten. Mindez akkor működik, ha felismerem bűnös, tehetetlen állapotomat, és hiszem, hogy Ő meg tudja tenni. Képes megszabadítani bűneimtől, és új természetet adni.

Az áldozat az Ószövetségben mindig ismétléssel járt, azért, mert ez nem volt tökéletes. Azonban Jézus áldozatát nem kell ismétlni. Amikor a kereszt tövében átélem Isten kegyelmét, egy új életfolytatás jön létre. Most már kapcsolatba kerülök az Úrral, nem magam élem az életem, hanem Őt követem. Ez azért fontos, mert ha magam haladnék tovább, akkor újra elbukom. Rá vagyok utalva Jézus vezetésére, útmutatására. Miért? Mert nem értek az élethez, naponként tanulnom kell. Kitől tanulnám, ha nem attól, Aki azt teremtette. Segítséget is ad, az élet könyvét, a Bibliát. Tulajdonképpen tankönyvként is használhatom. Megtanulhatom belőle az Isten szerinti életet, azt, hogy mi a kedves és jó Őelőtte. Élünk ezzel a lehetőséggel, ez a könyv ma mindenki számára hozzáférhető, vegyem kézbe és használjam. Úgy olvassam, hogy az életről beszél. Segítséget kínál, hogy jól éljek, hogy Isten akaratát felismerjem. Az igében van felelet kérdéseinkre, de azokat meg kell keresni. A Szentlélek segít ezek felismerésében.

Február 14. vasárnap

Kapcsolaterősítés

(3Móz 8,1-36)

Az Úr számára bemutatott áldozatok változatosak voltak. Különbéle alkalomból és különféle ajándékot kellett bemutatni az oltáron. Ezzel Isten megakadályozta, hogy monotonná váljon az áldozatbemutatás. Mi talán azt mondjuk, milyen jó, hogy nekünk már nem kell bemutatni semmilyen áldozatot, mert az Úr Jézus elvégezte helyettünk, és az Ő áldozata tökéletes. Azonban az áldozatbemutatás erősítette a kapcsolatot Isten és a nép között. Úgy mentek az oltárhoz, hogy átérték bűnös és méltatlan voltukat, de amikor eljöttek, már tele volt a szívük örömmel. Tudták, hogy Isten megkönyörült rajtuk, megbocsátotta bűneiket, és elfogadta őket. Minket az Igeolvasás és az imádkozás erősít meg hitünkben. Az ígéretek alapján győződhetünk meg az Úr kegyelméről, mert minden úgy történik, ahogyan kijelentette számunkra. Hitünket egyedül az Igére építjük, ne az érzelmeink, különféle elgondolások határozzák meg életünket, hanem Isten ígéretei. „Az ÚR ígéretei tiszták, olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst, melyet földbe vájt formába öntöttek. URam, te megtartod ígéreteidet, minket pedig megoltalmazol ettől a nemzedéktől mindenkor” (Zsolt 12,7-8).

Most sor kerül Áronnak és a fiainak a felavatására. Ezzel teljes mértékben átéljük a gyülekezet előtt, hogy ki vannak választva. Vagyis az áldozat bemutatása során megerősödik bennük, hogy az Úrnak terve van velük. A gyülekezet is megbizonyosodik arról, hogy Isten választotta ki őket, így azután hiteles lesz a szavuk, az általuk bemutatott áldozatok pedig valóban a bűnbocsánatot közvetítik. Az Úr szolgáinak hitelességét Jézus Krisztus elhívása adja. A tanítványokat is Ő választotta ki, és hívta el arra, hogy Vele legyenek és cselekedjék akarátát.

Gondoljuk végig az Úr előtt elhívásunkat, valóban átéltem-e, hogy azért vagyok azon a helyen, ahol vagyok, mert az én Uram, az Úr elhívott, és oda állított engem. Esetleg csak emberi szempontok alapján kerültem oda, ahol vagyok? Jó, ha mindannyian átgondoljuk: azt teszem-e, amivel az Úr megbízott? Úgy vagyok-e tanítvány, hogy átéltem Jézus hívó szavát, és erre válaszként elindultam követni Őt? Mert a felekezetbe, a helyi gyülekezetbe való beleszületés még nem garantálja az élő hitet, az elhívást. Márpedig élő hitre van szükségünk. Arra, hogy Jézust azért kövessük, amit tett értünk. A követésünk legyen válasz szeretetére, kegyelmére. Úgy, ahogyan Bartimeus életében is látjuk. Amikor átéli, hogy az Úr Jézus meggyógyítja a látását, elindul Jézus nyomában. Követi Őt az úton, megy, ahová Megváltója tart. Immár semmi nem fontos számára, csak hogy mindig Vele lehessen. Így követi Őt egészen a Golgotára. Kövessék én is, ahová megy az Úr. Menjek Vele végig, a célig. Ne álljak meg félúton, és ne is forduljak vissza. Jézussal van cél.

Megragadott még az is, hogy ezt az ünnepet nem csapták össze, hét napig tartott, addig kellett ott lenni a gyülekezet sátrának a bejáratánál. Mennyi időt szentelünk az Úrnak? Tudnánk-e egy hetet csak arra fordítani, hogy végig istentiszteletet tartsunk, hogy együtt legyünk az Úrral? Mennyi időt szánunk Istenre, az Igére? Fontos az időráfordítás, mert az elmélyült kapcsolathoz időre van szükség. Szenteljünk ma is minél több időt az Úrral és az egymással való együttlétre.

Február 15. hétfő

Munkaterápia

(3Móz 9,1-24)

Áronnak és fiainak felavatása után sem ér véget az ünnep, még mindig nem mehetnek haza, a nyolcadik napra is igényt tart az Úr. Még mindig van feladat. Sőt, a nyolcadik nap lesz az egész esemény csúcspontja, mert megjelenik az Úr. Ha valaki netalán hamarabb elment, a lényegről maradt le. Hiszen az istentisztelet lényege az Úrral való találkozás. Az a szent pillanat, amikor átéljük, hogy

itt van Isten köztünk. Ezért van az istentisztelet, a napi csendesség, hogy megtapasztaljuk Urunk jelenlétét, hogy Vele legyünk együtt. Nem a törvényeken, az áldozatokon, hanem az Istennel való kapcsolaton van a hangsúly. Ő maga is azt akarja, hogy mindig Vele akarjunk találkozni, Ő legyen a lényeg számunkra, mindenkor Őt keressük. Jézus is azért jött el, hogy Általa egészen közel kerüljön hozzánk az Atya, és igazi, élő kapcsolatunk legyen Vele.

Aronért, fiaiert és a népért is kell áldozatot bemutatni, a papság és a nép együtt áll az Úr elé bűnbocsánatot kérni. Nemcsak a nép bűnös, hanem a papok is. Áron és fiai is kifejezik, nem különbek Isten népe tagjainál, nekik is szükségük van bűnbocsánatra. Az Ige nemcsak a gyülekezetnek szól, hanem a lelkésznek, az igehirdetőnek is, sőt, először őt szólítja meg. Neki is szüksége van a kegyelemre.

Az áldozatok előkészítése, bemutatása komoly munkát is jelentett, tehát az Úr a munkaterápiát is alkalmazza. Nemcsak az áldozat bemutatása, az imádkozás a szolgálat része, hanem az előkészület is. Bizony, azt is meg kell tanulnunk, hogy minden szolgálat munkával jár. És nemcsak a látványos, hanem a nehéz és koszos részt is el kell végezni. Az életnek vannak nemszeretem oldalai is, ezekkel is meg kell birkóznunk. Nemcsak ennünk kell, hanem az ételt el is kell készíteni, majd utána rendet kell rakni. Ez ugyanolyan természetes kell, hogy legyen, mint az étel elfogyasztása. Áron mindezt szó nélkül, sőt, örömmel és hálaadással végezte. Tudta, hogy az Úrnak végzi ezt is, sőt, az áldozatok bemutatása után megjelenik az Úr dicsősége.

Aron először megáldotta a népet, az elnyert bűnbocsánatot továbbította a nép felé. Az Úr színe elől a nép színe elé állt Áron, vagyis amit kapott, továbbadta. Így vihetjük bele mi is az életbe mindazt az áldást, amit a csendességünkben és az istentiszteleten kapunk. Azért kapjuk, hogy az áldás az életben jelenjen meg, hogy áthassa a családokat, közelebb hozza egymáshoz a még távol levőket, és hogy az Úrhoz vonzza a még messze élőket.

Ezt követően megjelent az Úr dicsősége, aminek láttán a nép ujjong és arcra borul az Úr előtt. Örömet jelent számukra Isten dicsőségének megjelenése. Ma is öröm az Úr közelsége, örömet jelent találkozni Vele. Pál öröme is az Úrból fakadt. Örömtelenségünk oka, hogy távol vagyunk az Úrtól. Hívjuk bele az Urat az életünkbe, mindennapi dolgainkba, örüljünk csak pusztán Neki.

Február 16. kedd

Megbékélés

(3Móz 10,1-20)

Az örömteli pillanatok nagy szomorúság követi. Gyakran így van ez, a szép napokat, áldott alkalmakat sötét időszak váltja fel. Egyrészt azért, mert a fényt mindig sötétség követi, a fény mögött ott van az árnyék. Erre fel kell készülnünk, mert jelen van a bűn, ott van a szívünkben, áthatja ezt a világot, és mindig érezteti jelenlétét. A gonosz állandóan tevékenykedik, és igyekszik az Úr gyermekeit kibillenteni békességükből, és mindent megtenni, hogy összekuszálódjanak a szálak, feszültség alakuljon ki a tanítványok között. Azonban soha ne feledjük: nézhetünk az árnyék mögött ragyogó fényre, Jézusra. Ha így teszünk, mi is ragyogni fogunk, nem az árnyék hatása fog érződni, hanem a világosságé.

Az itteni nehéz helyzet Áron fiainak a gögjéből alakult ki. Nem igazán értették meg Istent, és úgy gondolták, mivel fel lettek kenve szolgálatra, azt tehetnek, amit akarnak. De ez nem így működik, az Úr szolgáinak mindenkor Istenük akaratát kell megcselekedni. Már a korábbiakban is láttuk, milyen részletesen elmondta számukra Mózes, hogyan is kell az áldozatokat bemutatni, leírta, mire terjed a papok felhatalmazása. A baj mindig akkor történik, amikor az Úr szavát nem vesszük komolyan, amikor mi akarjuk megmutatni, mit is tudunk, amikor egyénieskedni akarunk.

Isten ítélete megdöbbenetette Izráel fiait, nem számítottak ilyen reakcióra, de Isten komolyan veszi a szentséget. Komolyan, mert a nép és a papok élete bizonyosságtétel a kívülálló felé. Másrészt,

közvetlenül a kivonulást követően, nevelő, fegyelmező ereje is volt ennek az ítéletnek. Látniuk kellett, hogy Istent komolyan kell venni, az ő Uruk élő személy, nem lehet félresöpörni, mert Ő az Úr. Bizony, minket is megkísért, hogy mivel nem látjuk Istent, úgy véljük, Ő sem lát bennünket, így azután azt tehetünk, amihez kedvünk szottyán. Isten Úr életünk felett, Ő igényli az első helyet, és várja, hogy hallgassunk Rá.

Fontos Isten kijelentése: „akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem.” Tehát az Úr az övéit, a Hozzá közel állókat nézi, az ő életük a bizonyágtétel, ezért nem mindegy, miként viselkednek. Tehát az Úr számára mindig a Hozzá közeli élete a fontos, azt akarja, hogy tiszta legyen a lámpás, semmi ne homályosítsa el az üveget. Ha mégis bekormozódik, meg kell tisztítani.

Figyelemre méltó Istennek az a parancsa, hogy amikor a gyülekezet sátrába bemennek, ne fogyasszanak alkoholt a papok. Ez fontos, Isten elvárja, hogy tiszta fejjel álljunk Elé, ne befolyásolja a tudatunkat és a magatartásunkat semmi. Ezt ma is komolyan kellene vennünk, ne az alkohol, hanem a Szentlélek jelenléte töltse el örömmel egy-egy ünnepség során. Az igehirdetés inspirációját sem az alkoholtól, hanem a Szentlélektől kell várunk. Isten tiszta szívet vár tőlünk, tiszta és szent edénybe kíván új és friss tartalmat tölteni.

Február 17. szerda

Életforma

(3Móz 11,1-47)

Elolvasva a mai ószövetségi részt, arra jutottam, milyen jó, hogy mi már nem az ószövetségben élünk, és nem kell ezeket a rendelkezéseket betartani. Miért is? Mert Jézus Krisztusban már nem azon van a hangsúly, amit elfogyasztunk, hanem azon, ami a szívünkben előtör. Nem az étel vagy a különféle állatok érintése fertőz, hanem a szívől származó bűn. Mert lehet ugyan ma is ilyen dolgokra hangsúlyt tenni, elhitethetjük, milyen hívők vagyunk, de ne feledjük, az Urat nem lehet megtéveszteni. Nem azt nézi, hogyan tartjuk be az ószövetségi törvényt, hanem azt, hogy van-e krisztusi szeretet a szívünkben. Tudunk-e megbocsátani, van-e irgalom a szívünkben? Mert az Úr Jézus élte az Atya szeretetét, áradt belőle a kegyelem, de árad-e belőlünk is? A formásokhoz, a szabályokhoz szeretünk alkalmazkodni, szeretjük másoktól elvárni, de Jézus már nem a törvényre tette a hangsúlyt, hanem a megélt Igére. Számára az életforma volt a fontos, az, hogy a nyomorult kitaláltaknak, a bűnösnek megmutassa, lehet másképp élni. Sőt, Ő bemutatta, hogyan lehet másképp élni, és képessé is tette erre az elveszetteket is. Vajon mi meg tudjuk-e mutatni korunk megtévedt, bűnben járó embereinek, hogyan lehet a keskeny úton krisztusian élni?

Megragadott, hogy mennyi mindent tisztátalanná tesz egy tisztátalan állat teteme, de a forrás az tiszta marad, az megtisztul, mert a mélyről tör elő a friss víz. A forrás az Úr, Belőle árad a megújító friss víz. Aki meg akar tisztulni, új életre szeretne jutni, az jöjjön Hozzá, és igyék. A mi igazi és egyetlen forrásunk Jézus, jó, ha ezt látjuk, és így az élet minden kényes kérdésében is Hozzá fordulunk. Jó, ha hisszük, hogy az Ige az igazi forrás, és minden kérdésre van benne igazi megoldás. Ne féljünk keresni az Urat, a legutálatosabb bűnökre is van bocsánat, van belőlük szabadulás, és azt is megtudjuk, hogyan lehet újrakezdeni az életünket. Jézus megtanít ismét beilleszkedni a társadalomba, a gyülekezetbe. Mert bizony, a bűnök útja után nem könnyű Isten országa útján járni, nem könnyű a gyülekezetbe betagozódni. Sőt, gyakran oda a legnehezebb. Jó, hogy Urunk kész vissza- és befogadni mindazokat, akik őszintén bánják bűneiket, és valóban újat akarnak Vele kezdeni. Ezt látjuk, amikor a földön élt, és ezt mutatta be az első gyülekezet is, az élet perifériájára kerültek megtérésük után a gyülekezet oszlopai lettek. Egy rabszolgából a közösség vezetője lehetett, mert Krisztusban még a rabszolgá is ember. Bár ma is így élnénk meg az evangéliumot.

Február 18. csütörtök

Erőforrás

(3Móz 12,1-8)

Gyermek szülése után tisztulási törvénynek kell megfelelni a nőknek, és a nyolcadik napon a fiúgyermeket körül kell metélni. A tisztulási szertartás kifejezi, hogy szükségünk van megtisztulásra, nem elég csak egyszer megbánni bűneinket, hanem rendszeres bűnbánatra van szükségünk. Az anya harminchárom napig marad otthon fiúgyermek születése után, lány születése után pedig hatvanhat napig. Ez az időszak megerősödére, elcsendesedésre is szolgál. Ezzel a nyugodt időszakkal megelőzhető a depresszió, mert az anya hálás szívvel áll az élő Isten elé. Minden élethelyzetet megragadhatunk és felhasználhatunk a belső erősödére. Sokat segít ebben a hála. Jó, ha a gyermek születését Isten ajándékának tartjuk, és igyekszünk minél többet a gyermekkel és egymással lenni. A születés utáni időszak elmélyítheti a házaspár kapcsolatát, és szerető közeget biztosít az újszülött számára.

A nyolcadik napon való körülmetélés az Ábrahámmal kötött szövetség jele. Azt fejezi ki, hogy az a gyermek Isten családjába tartozik, fontos Neki, terve van az életével. Ez az esemény egy életre tudatosította a férfiban, hogy nem véletlenül született, hanem Isten akarta az életét. A körülmetélés védettséget is jelentett, mert ezáltal tudatosult az emberben, hogy Ő Istenhez tartozik, az élő Istenhez. Megerősödtek abban a hitükben, hogy ahhoz az Istenhez tartoznak, Aki kiszabadította őket Egyiptomból.

Számunkra mindezt a keresztség jelenti, benne élhetjük át, hogy Isten újszövetségi népe közé tartozunk. Ez nagy erőforrás, tudom, nem egyedül járom az élet útját, hanem velem van az Úr, és mellettem áll a gyülekezet. A keresztség által az a Jézus kerül hozzánk közel, Aki a kereszten életét adta értünk. Az értem meghalt Jézus tanítványa lehetek. A keresztség mindig arra emlékeztet, hogy keressem Őt, van kit segítségül hívnom, és szükségem is van Őreá. Azonban azt tudnunk kell, hogy önmagában a keresztség nem üdvözít, megtérésre, Jézusban való hitre van szükségünk. A keresztség Isten megelőlegezett szeretete, egy lehetőség, amelyből majd élet fakadhat.

A tisztulási napok eltelte után áldozatot kell bemutatni az Úr számára. Megragadott, hogy Isten mennyire odafigyel övéi életére, még az anyagi helyzetüket is számon tartja. Nem akarja, hogy pont az áldozatbemutatás miatt lehetetlenüljenek el, így azután azt mondja: ha nem telik neki. Mennyire figyelmes az Úr, ha nem telik neki - számon tartja, hogy mire telik, és mire nem. Az Úr tud változtatni, engedni. Jó lenne ezt megtanulni Tőle. Hány ember azért megy tönkre, mert valaki nem veszi figyelembe, hogy telik-e annak a családnak, csak elrendelik, elvárják, hogy tartsa a lépést. Benne van az is, hogy maga a család is elismeri, hogy nem telik drágább áldozatra, nem akarja mindenáron megmutatni, hogy ez számára nem probléma. József és Mária is két galambfiókat mutatott be Jézus születése után áldozatként. Vállalták szegénységüket. Jézus is megüresítette magát, szegénnyé lett, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk.

Február 19. péntek

Hiszed-e?

(3Móz 13,1-28)

A különféle poklos megbetegedésekről olvasunk. Oda kell figyelni a megbetegedésekre, és mindent meg kell tenni, hogy az egészségesek ne fertőzödjének meg. Tehát az Úr védi a nem beteget. Felelősség is van benne, figyeljünk oda a másokra, óvjuk azokat, akik még nem betegek. Ezek a betegségek a bűn képei is. Jelen van a szívünkben, és nemcsak a mi életünket rontja meg, hanem terjed. Megfertőz másokat. A bűn öröklődik, de magatartási mintával, gondolkodással is terjed. Az

őszövetségi ige rámutat arra, hogy nem tudunk vele mit kezdeni. Képtelenek vagyunk megszüntetni, de még a terjedését sem vagyunk képesek megakadályozni.

Úgy vagyunk a bűnnel, mint itt ezzel a betegséggel, legfeljebb elkülöníteni tudjuk az embereket. Próbálkozunk egy-két megoldással, de igazán semmi nem ad tartós megoldást. A bűnre az elkülönítés, a nevelés, a fejlődés, és semmi egyéb módszer nem jelent megoldást. Csak annyit tudunk tenni, mint a gadarai megszállott esetében is láthatjuk. Olyan eszközöket vetünk be, ami által egy kicsit nyugtunk lesz a problémás személytől, de nem igazán megoldani akarjuk a helyzetet. Nem a másik gyógyulása, szabadulása lebeg a szemeink előtt, hanem a saját nyugalmunk.

Akkor talán nincs is igazi megoldás, nincs esély a szenvedélybetegségekkel szemben? Nem tudunk a bűntől és különféle formáitól szabadulni? Már az Ószövetségben láthatjuk, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen. A problémát az jelenti, hogy nehezen jutunk el az Úrhoz. Mindennel próbálkozunk, de csak utoljára jut eszünkbe Isten. Jó látni az arám fogságban élő fogoly kislányt, neki azonnal Isten jut eszébe. Hogyhogy? Úgy, hogy ismeri Őt. Az a mi bajunk, hogy nem ismerjük az Urat. Hosszú idő óta rendelkezünk Bibliával, szabadon részt vehetünk istentiszteleten, mégsem ismerjük Istent, mégsem jut eszünkbe. Amikor Naamán megtudja, hogy van próféta és Isten Izráelben, végül meggyógyul. Isten szavának engedve, a Jordánban hétszer megmerülve megtisztul. Isten hatalma csodálatos.

Azonban nem áll meg itt az Úr, elküldte a Szabadítót, Aki a bűn minden megnyilvánulása felett Úr. Megkeresték Őt a leprások, a megkötözöttek, és átérték a gyógyulást. Aki hittel kereste fel, annak életében elérkezett a szabadulás. Jézus nem elkülönít, hanem meggyógyít és visszahelyez a társadalomba. Örvendező, Istent dicsőítő élettel ajándékoz meg. Már nem vagyunk emberi lehetőségekre utalva, segítségül hívhatjuk az Úr Jézus nevét. Nem csupán látszatmegoldást kínál, nemcsak a tünetet gyógyítja, hanem valós gyógyulással ajándékoz meg.

Egyetlen kérdés van, nem az, hogy Ő meg akar-e gyógyítani, meg akarja-e a bűneimet bocsátani, hanem az, hiszem-e, hogy Jézus meg tudja tenni? Mindig ez a kérdés, van-e hit a szívemben. Olyan hit, ami jelzi, hogy az Úrban bízom. Hiszem, hogy van megoldása. És mindezt abban mutatom fel, hogy nem fordulok emberekhez. Ha Őt hívom segítségül, Rá bízom magam. Nála van megoldás. Igen, Nála van a bűnre és az életünkre megoldás. Erről szól az Újszövetség. Jézus a kereszten magára vette bűneinket, és eltörölte minden vétkünket. Őerte van bocsánat. Minden problémával, reménytelennek tűnő dologgal jöhetünk Hozzá. Van megoldás a bűnre és minden belőle fakadó nyomorúságra. Ő nem tőlünk akar megszabadulni, hanem a bűntől szabadít meg.

Február 20. szombat

Nekem mi a természetes?

(3Móz 13,29-59)

A testen vagy a ruházon megjelenő kiütéssel a papot kell felkeresni. Ő állapítja meg, hogy ez rosszindulatú-e. Ha igen, tisztátalanná válik az adott személy. Ugyanígy a gyógyulást is a pap mondja ki. Így megtanulják az emberek, hogy minden problémájukkal az Urat keressék, és Tőle várják a gyógyulást. Izráel számára természetes, hogy Isten elé áll minden bajával. Istent kérdezi, és Tőle vár útmutatást, megoldást.

El kell őszintén csendesednünk, és fel kell tennünk a kérdést: nekünk is ez a természetes? Mindent azonnal az Úrral osztok meg, és Rá figyelek? Ma sokan azonnal emberi segítséghez fordulnak. Emberi eszközöket kezdünk el használni, és csak a végső esetben, az eddigi segítségkudarca esetén keressük az Urat. A vérfolyásos asszony is így cselekedett, amíg volt pénze, egyik orvostól ment a másikig, és amikor elfogyott a pénz és vele együtt eltűnt a remény, elindult Jézus felé. Addig süket volt az ilyen megoldásra. Talán úgy gondolkozott, mire is mennék egy tanítóval. Ide orvos kell, a vérzést csak szakember állíthatja el, de amikor mindenki kudarcot vallott, elindult Jézus felé. A Ró-

la hallott bizonyágtétel nyomán hit támad a szívében, elég, ha a ruhája szegélyét érintem, és meggyógyulok. Rájött arra, hogy eddig a hit hiányzott az életéből, ez a fajta hit. Elég, ha megérintem, és meggyógyulok. Isten drága kegyelme és ajándéka ez a hit, annyi keserűség után hittel fordul Jézushoz.

Talán te is sokat csalódtál már. Mindent megtettél szabadulásod, életváltásod érdekében, de nem fordultál még Istenhez. Most tedd meg. A Belé vetett hit ott kezdődik, amikor feladjuk az anyagiakban, az emberi eszközökben való bizakodást, és teljes mértékben Jézusra bízunk magunkat. Jézusnak nem kell a pénzünk, nem addig tart a segítsége, amíg az anyagi lehetőségünk. Ő pénz nélkül segít, és akkor is megkönyörül, amikor senki más nem foglalkozik velünk.

Olyan jó látni, hogy mindig és mindennel kereshetjük az Urat. Ő nem mondja, hogy ez nem tartozik rám. Annak örül, ha mindig Hozzá megyünk elsőnek, mert ez a hitünkről vall. Azt üzeni: hiszem, hogy az Úr számára semmi sem lehetetlen. És ez valóban így van, semmi sem lehetetlen Neki. Csak bízunk Rá dolgainkat, vigyük Hozzá problémáinkat. Ő Tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Február 21. vasárnap

Teljes gyógyulás (3Móz 14,1-32)

Az Ószövetségben is találkozunk a leprából való gyógyulás reménységével. Hiszen ez a törvény azért született, mert tudták: Istennek van hatalma a gyógyíthatatlan ember meggyógyítására is. Oly sok csodát megtapasztaltak, annyi mindenben látták az Úr hatalmát megnyilvánulni. Aki a Vörös-tengert kettéválasztotta, ne tudna a leprától megszabadítani? A tisztulási törvény megjelenése hitet adott a betegséggel küszködőnek, a táboron kívül kerülnék: van még esély, van visszaút. És ez ma is nagyon fontos üzenet. Nincs olyan élethelyzet, ahonnan ne lenne visszaút. A tisztulási törvényben szinte minden mozzanat az Úr színe előtt megy végbe, és ezzel rámutatnak: a visszaút Istentől van. A reménységet Ő jelenti nekünk. Amíg magunkra nézünk, elkeseredünk, addig lemondóan legyintünk, de mihelyest az Úrra tekintünk, más lesz a képlet. Tekints Jézusra, ne a magad tehetetlenségén sápítozz, hanem fordulj Hozzá, hívd Őt segítségül, bármennyire lehetetlen legyen is a helyzet, ami-ben pont most vagy. Isten megdicsőíti magát egy-egy hatalmas tett által. Amikor az embernek nem megy a megoldás, és Isten megsegít, az mindig Rá mutat. Így dicsőíti meg magát, arról beszél a szabadítás, hogy Ő nagyobb mindennél, ezért, aki Rábízta magát, annak jó kezekben van az élete.

A megtisztulni akarót hétszer kell madárvérrel meghinteni. Ami megragadott: a megtisztulni akarót. Azt, aki meg akar tisztulni, vagyis nem törődik bele a jelen helyzetbe, hanem szeretne gyógyulni, szabadulni, új emberré lenni. Hogyan állsz te? Akarsz új életet, vagy már beletörődtél, megszoktad, és azt mondod, neked így is jó? Vagy ott van benned az új után való vágyakozás? Ott van: nem akarok így élni, hanem szeretnék az Úrral újat kezdeni? Aki ezt kimondja, az hittel indul. Hiszi, hogy Isten tud rajta segíteni, Vele megváltozhat az élete.

A hetes szám Isten teljességére mutat. A teljes gyógyulásról beszél. Isten nem végez fél munkát, hanem teljesen egészségessé tesz. Ez több, mint a betegségtől való megszabadulás, tünetmentesség, ez a teljes belső gyógyulást hozza magával. Átélem a Vele való találkozást, egy új és élő kapcsolatba kerülök az Úrral, Hozzá tartozok. Isten már Atyám lett, Jézusért, nem vagyok egyedül, és most már az Ő országa polgáraként élek. Új gondolkodással, más vágyakkal telítetten járom a keskeny utat. Most már az örök élet vándora vagyok. Nem a semmi felé sodródok, hanem vándorlok az élet, a menyei haza felé. Ebben a vándorlásban az ország királya áll mellettem, Ő a kísérem, és Ő gondoskodik is rólam. Felszabadultan róhatom a kilométereket. Most már meg tudok állni, nézelődni, meglátom Isten dicsőségét a világban, és hálát adok. Megtapasztalom, hogy lehet másként élni, már

nem a világ sodrása visz magával, már nem a pénz, a munka határoz meg, hanem a lélekmentés. Feladatommá válik az Isten országába való hívogatás.

Nem véletlenül mondta Elizeus próféta Naamánnak, hogy hétszer merüljön bele a Jordánba, mert a teljes gyógyulást Isten adja. Aki hittel engedelmeskedik, annak megújul az élete. A fél gyógyulás nem elég. Az azt jelenti, hogy csak a testem gyógyul meg, de nem találok rá az Élet Fejedelmére. Óriási csoda egy gyógyíthatatlan betegségből felépülni, de ebben a világban az egyszer már meggyógyult is újra beteg lesz, és meg fog halni. A teljes gyógyulást Krisztus adja, megbocsátja bűneimet, megtisztít a bűn átkától, és örök életben részesít. Ez az élet a halál után is valóság. Jézus kereszthalála révén, hit által lehet a miénk.

Február 22. hétfő

Vándorok vagyunk

(3Móz 14,33-57)

Az Úr folyamatosan beszél Mózeshez és Áronhoz. Az életre ad számukra útmutatást. Felhívja a figyelmüket arra, hogy mit és hogyan tegyenek, ha majd bemennek Kánaán földjére. Azt a földet az Úr ajándékozta nekik. Kapják, Isten ajándékoz. Nem nekik kell megkeresni, hol is telepedhetnének majd le, hanem az Úr gondoskodik róluk. Sőt, még akkor gondolt rájuk, amikor nem voltak nép. Mindez azt mutatja, hogy bátran bizzunk az Úrban. Ismert Ő minket, mielőtt megszülettünk, terve van számunkra, és nagyon jól tudja, mire van szükségünk.

Az Úr felhívja a figyelmet arra, hogy népe itt csak vándor. Ne a Sínai-hegy lábánál vagy a pusztában tervezzenek hosszútávra. Isten népe gyakran ebben a világban rendezkedik be hosszútávra, pedig itt csak vándorok vagyunk. Nem ezt a világot kaptuk birtokul, ez átmeneti hely. Isten egy új földről adott ígéretet, ott már nem lesz jelen mindaz a rossz, ami erre a világra jellemző. Az új föld bűnmentes lesz.

Az Úr Jézus is beszélt erről, amikor azt helyezte tanítványai szívére, hogy ne a földön gyűjtsek kincseket maguknak. Mégis hányan itt igyekeznek kincseket gyűjteni. A gonosz is mindent megtesz, hogy a földi javakra irányítsa figyelmünket, általuk kösse le energiánkat. Az Úr Jézust is ebbe az irányba igyekezett terelgetni, amikor a világ minden kincsét felajánlotta Neki. Azonban Ő elutasította ezt. Maradt az Atyával bensőséges kapcsolatban, és mindent Tőle várt. Ne feledjük, hogy vándorok vagyunk, hazánk a menny, akkor se, ha közben még itt rójuk a köröket. De ezen az úton nem vagyunk egyedül. Számíthatunk Urunkra.

Azt is üzeni az Úr, hogy az új hazában is lesznek problémák, vagyis a megtért, hívő ember is számíthat bajokra. Lesz betegség, nem mindig haladnak úgy a dolgaink, ahogy azt szeretnénk. Azonban Isten segítsége jelen van. Felkereshetjük Őt, sőt, azt akarja, hogy keressük fel Őt mindenhol. Ne magunk roskadozzunk a terhek alatt, hanem adjuk át azokat az Úr Jézusnak. Ő hívogat magához terheinkkel és fáradtságainkkal együtt. Ragadjuk meg a lehetőséget, és engedjük, hogy mindent átvegyen az Úr. Mi fordítsuk erőnket országa terjesztésére. Legyünk szabadok az aggodalomtól, a félelemtől.

Február 23. kedd

Az Úr megtisztít

(3Móz 15,1-33)

Mai Igénk alapján érthetjük meg az Újszövetségben szereplő vérfolyásos asszony helyzetét. Most látjuk, milyen sokat szenvedett lelkileg is, hisz a betegsége egész ideje alatt tisztátalannak számított. Sőt, nemcsak kirekesztve volt sok mindenből, hanem gondosan ügyelnie kellett arra is, hogy

másokat ne fertőzzön meg. Ezentúl állandóan mindent ki kellett mosni, amihez hozzáért. Nemhiába kereste a gyógyulást, kutatta az orvosokat, és próbált mindent megtenni, csak hogy véget érjen ez a nehéz élet.

Ha pedig megtisztul – tehát a gyógyulás lehetősége mindig fennáll. Isten gyermeke számára a bűn minden változatából van gyógyulás és szabadulás. Mi már tudjuk, hogy az Úr Jézushoz kell fordulnunk, Ő szabadít meg a bűntől, és tesz alkalmassá az új életre. Abban a korban a tisztátalanná vált személy szinte teljesen magára volt utalva, de ma már van segítség. Először is életünk minden nyomorúságával bátran felkereshetjük Urunkat, Ő senkit nem küld el, és nem rekeszt ki a magával való közösségből. Van lehetőség megtisztulni és új életet kezdeni Urunkkal. De segítséget kérhetünk életünk nehéz helyzeteiben a másik testvértől is, vagy felkereshetünk lelkigondozót, már nem szükséges egyedül cipelni terheinket. Sőt, jó, ha őszintén feltárjuk lényünk mélyét Urunk előtt, mert a teljes tisztuláshoz, gyógyuláshoz ez vezet.

Fontos szerep jut a víznek a megtisztulásban, mindent ki kell mosni, mindent meg kell mosni, amit a különféle folyások, vérzések érintenek. A víz minket az Úr Jézusra, az élő vízre emlékeztet és az Igére, amely által valóban megtisztulhatunk. A rendszeres igeolvasás tisztogatja szívünket, és a bűnvallás. Élünk a lehetőséggel, mosakodjunk meg a kegyelem fürdőjében, amely a legrútább tisztátalanságot is eltávolítja szívünkéből.

Február 24. szerda

Vesd az Úrra terhedet!

(3Móz 16,1-34)

Az Úr felkészíti a főpapot a szent helyre való belépésre, a Vele való találkozásra. A szentély nem emberek gyülekezési helye, hanem az élő, a szent Istennel való találkozás helye. Megígérte, hogy ott jelenik meg felhőben a szövetségláda felett. Isten nem zárkózik el tőlünk, kész a találkozásra, ad rá lehetőséget is. A szent sátor a találkozás lehetőségét kínálta fel. Azonban azt látjuk, nem mindegy, hogyan jelenik meg az ember az Úr előtt, sőt, nem is mindenki állhat közvetlenül a színe elé, egyedül csak a főpap, és ő sem akárhogy. Egy fiatal bikát és egy kőst kell bevinnie a szent helyre. Az áldozat fejezi ki, hogy a főpap is bűnös, neki is szüksége van bűnbocsánatra, és ő sem áll a nép többi tagja fölött. Alázatra tanít ez, rámutat, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, a gyülekezetben betöltött pozíció sem jelent büntelenséget. Sőt, a lelkész, az Úr szolgálója sem mondhatja, hogy különb a többiekénél: a szolgálattevőknek is szükségük van a kegyelemre, kegyelem nélkül nem járulhatunk az Úr elé. Lényeges ebben még az, hogy előbb a főpaprak a saját bűneiért kell áldozatot bemutatni. Tehát a saját életét kell rendezni az Úrral, és csak ezt követően járhat közben a népért. Mindig a saját életünk rendbetétele az első.

A kárpiton belülre a bika vérével kell bemenni, azzal hinti meg a főpap a láda fedelét, ez jelzi: a bűnt csak a vér törli el. Nincs más tisztítószer, csak a vér. Mi azonban már tudjuk, hogy nem szükséges bikák és bakok vérével az Úr elé járulni, mert eljött a Krisztus, Aki önmagát áldozta fel örök-ké tartó áldozatként. Az Ő drága vére tisztít meg minden bűntől. Az Ő vére bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk, mindenre elég. Adjunk hálát érte az Úrnak, és jöjjünk Hozzá alázattal, bűnbánattal, kérjük, tisztítsa meg életünket. Az Úr elé csak akkor járulhatunk, ha jelen van életünkön Krisztus bűntörölő vére.

Nagypénteken, amikor az Úr meghalt, a kárpit kettéhasadt, így szabaddá vált az út Istenhez. Nincs már elkülönítve senki, rajtunk múlik, keressük-e kegyelmét, keressük-e orcáját, mert csodálatos az Úrral való közösség. Feltölt és békességet ad.

Az egyik kecskebakra Áron ráhelyezte kezét, majd megvallotta a nép minden bűnét, és így ráhelyezte azokat a kecskebakra, az pedig a pusztába vitte. Mindez azért történt, mert tudja az Úr, hogy a terheket át kell adni; ha magunkban hordozunk minden vétket, sérelmet, összeroppanunk. Így azt

élték meg, hogy a terhet átvette a kecskebak, ők pedig teher nélkül, felszabadulva mehetnek haza. Az Ige arra bátorít, hogy mindent adjunk át az Úrnak, nem kell már nekünk cipelnünk, van, Aki átvegye, Aki meg tud vele birkózni. „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rólad. Nem engedi sohasem, hogy ingadozzék az igaz” (Zsolt 55,22).

Február 25. csütörtök

Az élet védelme

(3Móz 17,1-16)

A ma olvasott rendelkezések által Isten törvényének a komolyan vételét erősíti meg a Szentírás. Izrael fiainak meg kell tanulniuk, hogy a törvényt komolyan kell venni, nem lehet büntetlenül kijátszani, és nem is érdemes. A mi számunkra mindezek már a teljes Íráshoz, Isten minden szavához való viszonyulásunkat jelentik. Arra mutat rá, hogy az Úr szavát mindig vegyük komolyan, valóban váljon mércévé, mert Istent ma sem lehet megtéveszteni. Erre félelmetes példa Anániás és Szafira esete, akik a Szentlelket akarták megtéveszteni, amikor a teljes összegnek tüntették fel, amit az apostolok lábai elé tettek. Pedig nem érdemes Istent becsapni, miért is tennénk, amikor Ő vállalta, hogy országa polgáraitól gondoskodik. Aki az Övé, és mindenben bízik Benne, az átéli, hogy az Úr mindig idejében cselekszik.

Minden dolognak az Úr színe előtt kell végbemennie. Nem lehet sutyiban végezni az áldozatbemutatást sem. Ami Isten népe között történik, mindaz az Úrra is tartozik. Ezért a levágott állatokat is az Úr színe elé kell vinni. Ebben benne van a hálaadás, soha ne feledjük el, hogy mindent az Úrtól kaptunk. Az életünk, a föld, ahol vagyunk: ajándék. Senki nem mondhatja, hogy az enyém, mert minden az Övé, Ő teremtette, és ezáltal az Övé a tulajdonjog, senki nem ruházta rá. A földet nekünk adta Isten, hogy életterünk, lakóhelyünk legyen, be is rendezte számunkra, de nem a mi tulajdonunk. Az életünk is ajándék, amiről majd számot kell adnunk. Nem nagyon szeretjük ezt ma hallani, úgy gondoljuk, miénk az élet, azt teszünk vele, amit akarunk. De ez nem így van. Ha megismerjük az Úr Jézust, általa az Atyát, akkor életcélunkat is megismerjük. Mert Isten megismerése nélkül az élet értelmét sem találjuk. Aki nem látja meg Isten tervét, az pötterveket készít, hamis vágyak után szalad, és akár az egész élete rossz irányba csúszik.

A vér megevésének tilalma tulajdonképpen az élet védelmét jelenti számunkra. Védjük, óvjuk az életet, legyen fontos a saját és a másik ember élete, sőt, a még meg nem született gyermek élete is. Semmi ne legyen értékesebb számunkra az életnél, hiszen Isten a Fia életét adta oda értünk. Jézus vére szerez számunkra engesztelést. Azonban el kell gondolkodnunk azon, igazán megbecsüljük-e életünket, érték-e az ember számunkra, vagy már a hatalom és a pénz iránti vágy elértéktelenítette magát az életet? Még megváltozhat gondolkodásunk és az élethez való hozzáállásunk, ehhez az Igét kell komolyan venni, és engedelmeskednünk neki.

Február 26. péntek

Isten ad útmutatást

(3Móz 18,1-30)

Az Úr nemcsak egyszer szól az életünkben, nem különleges alkalmakkor mond ünnepi beszédet, hanem szól azután is. Szól újra és újra. Mindennap, akar szólni hozzánk, és ez csodálatos. Minden nap Elé szabad állnom és kérhetem, szólj Uram, mert hallja a Te szolgád! De valóban így állok elé? Tényleg várom, hogy szóljon, mert örömet okoz az Úr szava?

Nagyon fontos hallgatni az Úr szavát, életbevágóan fontos, de csak akkor jár eredménnyel, ha hallgatók is rá, ha megcselekszem. Mert ha nem teszem, alap nélküli marad az életem. Akkor jönnek a viharok és a vizek, és nagy kárt okoznak, sőt el is pusztíthatnak. Az Úr szavára épített, azon növekedő élet marad meg az örök életre.

Az Úr népe szívére helyezi, ne cselekedjenek úgy, ahogyan az más népeknél szokás, ahogyan a nem hívóknél látják. Sokféle minta vesz körül bennünket, rengeteg mindent látunk, különösen ma, amikor el vagyunk halmozva képanyaggal, rengeteg információval. Ezek az információk gyakran tettekre serkentenek, biztatnak, cselekedjünk mi is úgy, ahogyan a reklámozott személy. Járjuk az ő útját, és sikeresek leszünk. Az Úr a szívünkre helyezi, ne kövessük a nem hívók szokásait. Miért? Mert az Úr Jézus új szokást hozott, és mutatott be. Az Ő élete Isten akarátát tükrözi, olyan szokásai és életvitele van, amiben gyönyörködik az Atya. Kövessük Őt, figyeljünk Rá, és vegyük át szokásait. Ha így teszünk sokkal vonzóbb lesz a tanítványságunk, és láthatóvá válik a különbség is.

Isten ad törvényt népének, most már Isten szava, az Ő akarata, az Általa megmutatott cselekvés válhat szokássá. A családi kapcsolatok megélésében a szexualitás terén is az igéhez, Isten szavához igazodhatnak. Isten ad útmutatást, és nem kell mások szokásait átvenni. A férfi nő kapcsolatot is igei alapon élhetjük meg. Lehetnek biblikus szokásaink, sőt kell, hogy legyenek, és ezek mások számára is bizonyágtétellé válhatnak. Ezen a téren se mi tanuljunk a világtól, hanem éljünk úgy Isten Lelke vezetésével, hogy mi lehessünk a minta a nem hitben élők előtt.

Urunk a támadások ellenére is megy, viszi tovább az életet, és a kiüresedett szombatot megtölti élettel, Istentől való tartalommal. Mert az Úr napja az Élet napja. Az Élet jelenik meg és találkozik velünk. A feltámadott Úr Jézussal való találkozás alkalma az istentisztelet ideje. Nem holt és üres alkalom, hanem tartalmas időtöltés. Akkor válik azzá, ha valóban Őhöz megyünk. Ha Ő lesz a fontos nekünk, és vágyakozunk minél több időt Vele lenni. Az istentisztelet az öröm, a Völegény és a menyasszony találkozásának a napja. A szerelmesek örülnek, amikor találkozhatnak egymással. Aki szereti Jézust, annak az istentisztelet a szerelmesével való találkozás alkalma. Örömmel megy találkozni. Hogyan megyek én az alkalmakra?

Február 27. szombat

Új szokások (3Móz 19,1-32)

Új életszokások kialakításában segíti népét az Úr. Mivel az Övéi lettek, átérték szabadítását, és ezáltal tapasztalják, hogy Ő élő valóság, nem élhetnek úgy, ahogyan az idegen népek. Isten az élet minden apró részletére vonatkozóan eligazítja őket. Eddig a világ gyakorlata volt a minta, Egyiptomban váltak néppé, azokat az erkölcsi beidegződéseket, mintákat szívták magukba, amit ott láttak. Azonban az nem Isten szerinti. Ezért most a pusztában új magatartási mintákat kapnak, a régítől pedig megszabadulnak. Az újat csak akkor tudjuk átvenni, ha a régit elhagyjuk. A nem Isten szerinti szokásokat ki kell takarítani az életünkből. Bármennyire hozzánk nőtt egy viselkedési forma, mert a környezetünk számára magától értetődő volt, de ha az nem áll meg az ige talaján, meg kell azt változtatnunk.

Mindezzel Isten felkészíti az övéit az önállóságra, a céltudatos életre. Azt akarja, hogy ne a világ áramlata sodorja Izrael fiait, és ugyanígy a mai hívőket sem. Azt szeretné, ha az ige által világos látásunk lenne Isten akarata felől, és ezt tudnánk és akarnánk is képviselni. Sok mai embert a világ szokása sodor, néha még a hívőket is megkísérti ez a sodródás. Nem merünk saját meggyőződés alapján haladni, mert akkor szembekerülünk a többséggel. Azonban Isten gyermekét ne a "mindenki így csinálja", az "ez a szokás" gyakorlata vezesse, hanem az a kérdés: Mit akar az Úr, hogy cselekedjem? Ne a többség után, hanem az Úr Jézus után menjünk, Ő a jó pásztor, és jó úton is vezet.

Ráadásul a mai szokások jó része pénzigényes, behajtották az emberek a még több munkába vagy hitelszerzésbe, és ezáltal a pénzvilág szolgájává válnak. A számlák jönnek, mindig fizetni kell, vagy újabb verziók jönnek ki az általunk használt eszközökből, így cserélni kell modernebbre. És ez a fajta mentalitás egyre messzebb visz Istentől, nincs már idő megállni, elcsendesedni, mindig menni kell. Tulajdonképpen a rendszeressé vált különféle sorozatok, ismétlődő vetélkedők, nagy tornák is ezt a célt szolgálják, legyen mindig valami, ami leköti az érdeklődést, amivel órákat eltöltünk, de csendre, igelovásásra, imádkozásra, családtagjainkra minél kevesebb idő maradjon. Ebből akar az Úr kiemelni, Önmagával összekötni. Jó végiggondolni, hogy jut-e az ígére, az Úrra egy futballmérkőzésnyi idő. Tudok-e annyi időt Bibliával a kezemben eltölteni, amennyit a telefonommal vagy az egyéb készülékekkel?

Azok a szokások, amik divattá válnak, Isten előtt nem is olyan népszerűek. A hajviselet divatokhoz igazítása, a varázslók, jósok felkeresése, a tetoválás Isten szemében nem kedves. Mégis milyen sokaknak ez jelenti önmaguk kifejezését. Ezek közt van, ami az egészségre is káros lehet, mégis, ha sok reklámot kap, és divattá teszik, milyen sokan követik, mert nem akarnak lemaradni. Miért van ez így? Mert nem is ismerjük Isten akaratát. Fogalmunk sincs arról, Ő mit szeret, mi a véleménye, meg talán nem is érdekel minket. Azonban az Úr szeret, és ha tudatlanul vétkezünk, lehetőséget kínál a megtérésre, a változtatásra. Sok minden jelentéktelennek tűnik, azt mondjuk, ilyenekből Isten nem csinál ügyet, és nem üdvösség kérdése. Lehet, de bizonyágtétel. Ezeknek a szokásoknak a tiltása azt szolgálta, hogy Isten népe különbözzék a világtól. Azt akarja, hogy fel lehessen ismerni, ki tartozik Hozzá, és ki nem. A világosság különbözik a sötétségtől, de ha nem, akkor már nem világosság.

Isten hangsúlyozza, hogy Ő az Úr. Ő a Szabadító, és Ő szent. Szentté akar formálni, azt akarja, hogy az övéi is szentek legyenek, és szentül éljenek a világban. Az Úr megismerése a bálványoktól való elfordulásra serkent. Aki megismeri Isten hatalmát, az nem fordul pótszerekhez, mert az Úr elég. Az élő, személyes Isten, Aki teremtett és megváltott, vagyis étellel ajándékoz meg, elég. Aki Őt megismeri, nem elégszik meg néma és rabtartó bálványokkal, mert lelkünk ürességét egyedül csak Jézus képes betölteni. Ő elégíti meg szívünket.

Február 28. vasárnap

Kérdezd az élet Urát!

(3Móz 20,1-27)

Isten megerősíti népe számára a maga szentségét, és ezért azt kéri, hogy ők is szent életet éljenek. A megszentelődésben haladjanak előre, és ehhez kapnak segítséget az Igéből. Az Úr megmondja nekik, mely területekre figyeljenek, mely kérdéseket vegyék komolyan, és hogyan tartsák távol magukat a környező népek szokásaitól. Mert legtöbbször a környezetnek van nagy hatása ránk. A családtagok, szomszédok, barátok szokásait a legnehezebb az Ige mérlegén keresztül megközelíteni. Nagy veszély, hogy minden átgondolás nélkül alkalmazzuk, amit tőlük látunk. Bennük megbízunk, és úgy véljük, amit tesznek, mindig jó, ezért követhetjük. Azonban nekünk soha nem másokat kell követni, soha nem a környezet a minta, hanem mindenkor az Úr Jézus Krisztus. Minket ne az vezéreljen, hogy olyanok legyünk, mint mások, hanem az, hogy olyanok legyünk, mint az Úr.

Most az élet védelmét helyezi a szívükre. A gyermek Isten ajándéka, és ne megszabadulni akarjanak tőle, hanem fogadják hittel és hálás szívvel. Isten népe nem gondolkodhat úgy, hogy a gyermek teher, hanem ajándék, aki továbbviszi az életet és Isten ismeretét. Gyakran kegyesnek tűnő tettek mögé bújtatták a gonosz tetteket, áldozatként mutatták be a gyermekeket, azonban Isten nem kért gyermekáldozatot. Ezt a pogány népek tették, tőlük vették át. A pogányok vallása azért is volt gyakran vonzó Izráel számára, mert ott nem volt Tízparancsolat, a pogányságban olyan dolgok is

szabaddá váltak, amikre Isten azt mondta: Ne! Azonban Isten gyermekei számára mindig az Ige, az Úr szava a mérvadó.

A mai ember is keresi az Igét kikerülő megoldásokat. Azt gondolja, akkor szabad, ha félreteszi Isten akaratát, pedig nem a szabadság következik belőle, hanem a különféle bálványok okozta rablás és nyomorúság. Ha letérünk a keskeny útról, a gonosz kezébe kerülünk, kiszolgáltatottakká válnunk a bálványokkal szemben, átveszik az uralmat életünk felett. Sokféle nyomorúság és szenvedés származik ebből. Jézusra figyelve megmaradhatunk Isten akaratával, felismerjük, hogy az Ige nem gátol, hanem inkább kiteljesíti életünket, védi mindennapjainkat. Isten szava azért is adatott, hogy általa védelmezzen minket.

Az Úr óvja népét a különféle jövendőmondóktól való tudakozódástól is, mert a hívő embernek van hová mennie. Nem a jókat kell felkeresni, hanem mindent megbeszélhetünk Jézus Krisztus Atyjával, Aki a mi Atyánk is. Igen, mi egyenesen az élet Urát kérdezhetjük, mennyei Atyánkhoz fordulhatunk, Aki szeret és jót akar gyermekei számára. Krisztusban szabad utat kapunk, már semmi nem akadályozza, hogy Hozzá meneküljünk, segítségül hívjuk. Vegyük komolyan, hogy az okkult terület veszélyes világ, elzárt világ, de Isten országa felé szabad az út. Aki alázattal, bűnbánattal, Isten megismerésére való törekvéssel jön, az előtt nyitva a kapu. Jézus által be lehet lépni az életre vezető útra.

Az itt lefektetett törvények nem csupán a vétek megbüntetése végett születtek, hanem elsősorban a megelőzés az Úr célja. Azt akarja, hogy előre lássuk, minden tettnek következménye van, amiért vállalni kell a felelősséget. Amennyiben látja valaki, hogy mi vár rá, ha ezeket a vétkeket elköveti, meggondolja, hogy tovább megy-e az eltervezett úton, vagy megáll. A megelőzés ma is fontos, jó, ha tudunk beszélni a gyermekeknek tetteik várható következményeiről. Jó, ha előre látják, mivel jár, ha drog- vagy alkoholfüggővé válnak, mik lehetnek a következmények rájuk és a gyermekeikre nézve, ha felelőtlenül lépnek kapcsolatba a másik nem képviselőjével. A kényes kérdésekről is szabad beszélnünk, mert az Ige is beszél róluk. Semmit nem söpörjünk a szőnyeg alá, vigyünk mindent az Úr elé!